

Jens Philip Yazdanis tale ved demonstrationen "Sammen mod Racisme"

Taler

Jens Philip Yazdani
Debattør

Dato

4. juni 2019

Sted

Rådhuspladsen, København

Racismen i Danmark er ikke én mand. I Danmark er racismen en gennemstrømmende tendens. Og selvom racismen allertydeligst viser sit grimme ansigt i enkelte personer, er de stadig symptomer – på et større samfundsmæssigt problem.

Racismen i Danmark er ikke én mand. Det var én mand, der engang smed en flaske i hovedet på min far. Det var én mand, der engang sendte min onkel en patron med posten. Det er én mand, der nu stiller op til Folketinget og vil deportere danskere, der er brune i huden eller beder deres bønner mod Mekka.

Men racismen i Danmark er ikke én mand. Desværre. Havde det være så nemt, havde vi ikke behøvet at stå her. Men der *er* behov for, vi står her, i dag, lige nu. [Og TAK fordi, I står her, lige nu, og er med til at sende et signal om, at vi nægter at tolerere racismen!]

Desværre; er racismen i Danmark nemlig blevet værre.

Da min far fik smidt en flaske i hovedet, var racisten en fuld white-pride fra Aarhus. I dag er racisten formand for et til Folketinget opstillingsberettiget parti, som i meningsmålingerne endda næsten står til at komme ind. Og det er [næsten] det mindste af det – for mens der altid har været racistiske idioter i periferien af vores samfund – huserer de nu også i centrum af det. [Det skal vi have gjort op med!]

Og her taler jeg ikke 'bare' om de nye partier, der vinder stemmer på deres fremmedfjendske racisme. Her taler jeg også om de gamle partier, der gen-vinder stemmer på den fremmedfjendske racisme, de har købt og gjort til *deres*. Det er ikke kun Stram Kurs. Det er også Nye Borgerlige. Men det ikke kun Nye

Borgerlige. Det er også Dansk Folkeparti. Og det ikke kun Danske Folkeparti. Det er også Liberal Alliance. Og det ikke kun Liberal Alliance. Det også de Konservative. Og det ikke kun Konservative. Det er også Venstre. Og det ikke kun Venstre. Det er sgu også Socialdemokratiet. Og det ikke kun Socialdemokratiet; nogen gange er det endda også SF.

Racismen i Danmark er ikke bare én mand. Tværtimod. Lige nu er det faktisk flertallet i Folketinget, hvis vi ser på konsekvenserne af den politik, de fører.

Tag som eksempel en hypotetisk dreng, der vokser op i en såkaldt 'ghetto': først skal han tvangsindlægges i vuggestuen til indoktrinering af såkaldt danske værdier. Derefter skal han i skole, men modsat alle andre i samfundet, må han ikke selv vælge hvilken; han blir' busset ud af den brune del af byen, over til de hvide og velstillede, og der blir' han til et såkaldt busbarn. Hvis busbarnet så en dag vil på gymnasiet, har han mindre valgfrihed til selv at vælge hvilket, end sine jævnaldrende kammerater, der formentligt er hvide og i al fald bor lidt bedre end han selv. Hvis altså overhovedet han kan komme ind; for man også har lavet et karakterkrav, som særligt udelukker unge med anden etnisk baggrund.

Og hvis han så i stedet vil tage en erhvervsuddannelse, så kan han ikke få en praktikplads, fordi han blir' stemplet som perker. Kommer han igennem, til syvende og sidst, og får sig måske en lang videregående uddannelse, så står han stadig bagerst køen, når virksomhederne skal ansætte dimittender; han er ledig i et år længere end de andre; og må sende 50 % flere ansøgninger for overhovedet at komme til samtale. For slet ikke at tale om, hvis jobbet eller studiet kræver en flytning – eller hvis hans blok bare er blevet revet ned – for også dér står han bagerst i køen, når der skal findes en ny lejer til det ledige værelse.

Og intet af dét her – intet af den bevidste eksklusion og frarøvelsen af rettigheder – er altså noget, som Rasmus Paludan har fundet på. Det er alle de andre, der i forvejen sidder på magten. Det er bare konsensus i den danske andedam. Racismen i Danmark er ikke én mand.

Nå ja – og alt imens, han vokser op, som andenrangsborger i sit eget land, skal han også lige fremmedgøres og udstødes en tand ekstra. Så dag efter dag, skal han også lægge øre til, hvordan de selvsamme mennesker, der med deres politik begrænser ham, igennem deres retorik skoser ham. Hvordan de kræver en ekstra indsats, men ikke anerkender hans eksistens; hvordan han – og hans familie og

venner – er kriminelle, voldelige, en byrde, en trussel, en fejltagelse; hvordan han ikke er dansker, hvordan han ikke er en ligeværdig borger; hvordan han ikke hører til; hvordan en som ham ikke velkommen i det land, han er født i, opvokset i, bor i og har sin fremtid i: i hans eget land. [Hans eget land, får han at vide, han skal skride fra.]

Og hvis han så blir' frustreret en dag og kommer til at sætte ild til en container, ja, så vanker der; dobbeltstraf & udvisninger – og visitationszoner, hvor hans kammerater uden begrundet mistanke blir' ydmyget af de selvsamme betjente, som også stopper dem, når de er på vej til stranden i deres fars Suzuki.

Og intet af dét her – den bevidste eksklusion og forrykte fremmedgørelse – er altså Rasmus Paludan. Det er også alle de andre, der i forvejen sidder på magten. Det er bare konsensus i den danske andedam. Racismen i Danmark er ikke én mand.

Oveni hatten: så er det her altså en dreng, der er født her, opvokset her, taler sproget; måske ovenikøbet har dansk statsborgerskab, og ikke gør sig skyldig i andet end at vokse op i fred og fordragelighed, i lille Danmark – som brun mand.

Tænk så på, hvordan vi behandler dem, der kommer hertil som voksne, som flygtninge ...

Der et skete et *kæmpe* højreskred – over hele feltet; i hele vores samfund. Et normskred. Et racistisk skred. Og dét! Det skal vi have vendt om; [i dag; lige nu!]

Vi må ikke normalisere det skred, der er sket – og som vi stadig befinder os i. Vi må ikke lade vores standarder, for hvordan vi skal behandle vores medmennesker, flytte sig en tomme. Det nye ekstreme må ikke blive det nye normale. Og vi må holde fast i, at det forrige ekstreme – stadig er ekstremt. Vi må ikke normalisere racismen. For racisme er racisme – og det må og skal vi sammen bekæmpe.

Og menneskeværd er menneskeværd. Fuck hudfarve. Fuck antal. Fuck religion. Fuck statsborgerskab. Fuck sprog. Fuck adresse. Fuck hvem dine bedsteforældre er. Menneskeværd er menneskeværd. Og det er ufravigeligt, uanset hvad, uanset hvornår, og uanset under hvilke omstændigheder. Menneskeværd er

menneskeværd.

Og det ved vi godt, os, der er her. Ellers ville vi ikke være her. Men vi skal huske at handle på det; insistere på det; og gøre det konsekvent.

I morgen, når vi stemmer – og vi selvfølgelig stemmer antiracistisk.

Og i overmorgen og dagen efter og dagen efter den næste – når vi møder vores nabo, når vi spiser frokost på studiet, når vi er til familiekomsammen til sommer. Vi må aldrig acceptere racisme – og vi skal altid konfrontere racisme.

Og racismen i Danmark er som sagt ikke bare én mand. Men det er antiracismen så sandeligt heller ikke.

Det beviser vi lige nu; ved at stå her, i dag, og stå sammen mod racismen.

Så tusind tak for det!

Tak, fordi I er kommet! Tak til arrangørerne. Tak, fordi jeg måtte have lov at tale.

Og tak, fordi I fortsætter kampen igen i morgen! Tak!

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

Relateret

Rahima Abdullahs tale ved demonstrationen "Sammen mod Racisme"
4. juni 2019

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jens-philip-yazdanis-tale-ved-demonstrationen-sammen-mod-racisme>